

Arrest

nr. 80 219 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 9 juli 2007 België binnen en dient op 26 juli 2007 een aanvraag in tot vestiging als schoonzus van mevrouw G. v. d. H, van Nederlandse nationaliteit.

Op 13 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard. Verzoekster gaat hiertegen in

beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 4072 van 27 november 2007 het beroep verwerpt.

Op 5 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij vermeldt in haar aanvraag het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 28 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 augustus 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 mei 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Lummen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster (bijlage 15ter).

Op 19 mei 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 2 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 april 2010 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 16 juli 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 16 juli 2010 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2010 werd ingediend te Lummen door:

C., N. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 18.05.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 16.07.2010 onvankelijk wordt verklaard omdat verzoekster sinds 22.04.2010 in het bezit is van een attest van immatriculatie afgegeven in het kader van een aanvraag 9ter ingediend op 02.06.2009.

Betrokkene wenst zich te beroepen op het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene haalt daarbij aan dat haar schoonzus de Nederlandse nationaliteit heeft. Echter verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die de verwantschap met deze persoon aantonen. Betrokkene verklaart ook dat haar ouders in België verblijven en over een onbeperkte verblijfsvergunning zouden beschikken. Echter legt betrokkene hiervan geen stukken voor en evemin toont zij aan dat haar ouders EU-burgers zijn. Criterium 2.3 vermeldt duidelijk van toepassing te zijn voor “de familieleden van de EU-burgers die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen...”

Betrokkene verklaart eveneens dat er sprake zou zijn van een schending van het artikel 8 EVRM. Dit is hier echter niet het geval, gezien betrokkene niet wordt gevraagd het grondgebied te verlaten. Betrokkene kan de behandeling van haar aanvraag 9ter in België afwachten.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene hier geïntegreerd is, Nederlands spreekt en werkbereid is, legt betrokkene geen enkel stuk voor om deze loutere bewering te staven.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker kritiek uit op de motivering, maar niet uiteenzet op welke manier de motivering niet afdoende zou zijn. Het louter opwerpen van de schending van de materiële motiveringplicht, zonder hierbij enige verklaring te geven, kan niet volstaan om tot een ontvankelijk middel te komen.

2.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald geen aanleiding geven tot regularisatie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de motiveringen “niet afdoende is” en niet is gebeurd “na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak”. Verzoeker laat echter in het geheel na om aan te duiden in welk opzicht de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn en toont evenmin aan dat er geen onderzoek gebeurde naar de concrete omstandigheden van de zaak, alleszins duidt zij niet aan met welke omstandigheid dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt

*“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel
Verwerende partij stelt dat verzoekster geen bewijs levert van de verwantschap met haar Nederlandse
schoonzus.*

*Evenmin zou verzoekster hebben aangetoond dat haar ouders een onbeperkt verblijfsrecht hebben in
België.*

*Dat verwerende partij eenvoudigweg een schrijven kon overmaken aan verzoekster met verzoek om de
bewijzen voor te leggen met betrekking tot de verwantschap met de Nederlandse schoonzus.*

*Dat verwerende partij zonder bijkomend onderzoek heeft beslist om de aanvraag van verzoekster af te
wijzen.*

*Verzoekster heeft bijgevolg niet de kans gehad om haar beweringen te kunnen staven aan de hand van
stukken.*

In bijlage brengt verzoekster de nodige stukken bij.

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk
concreet geval.*

Eveneens wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

*‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met
machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september
1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)*

*Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is
het een substantiële vormvereiste dat motivering en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch
aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij
steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk
naar recht gemotiveerd is.*

*De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr.
21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 094, 17 april 1981) komt
met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of
niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of
hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de
feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W.
1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)*

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet betwist dat zij geen bewijs gegeven heeft van de verwantschap met haar schoonzus en dat zij evenmin heeft aangetoond dat haar ouders een onbeperkt verblijfsrecht hebben in België. Met andere woorden, verzoekster betwist op geen enkele wijze de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster kan de verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verwijten nu verzoekster erkent dat de beslissing gebaseerd werd op een juiste voorstelling van de feiten.

Waar verzoekster stukken bij haar verzoekschrift voegt, merkt de verwerende partij op dat met deze documenten geen rekening kan worden gehouden. De verwerende partij kan immers enkel rekening houden met die elementen waarvan zij kennis had op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Waar verzoekster haar kritiek toespitst op het feit dat zij geen schrijven ontvangen heeft met het verzoek de nodige documenten over te maken, stelt de verwerende partij dat het aan verzoekster zelf toekomt om de nodige elementen die haar aanvraag staven, bij te voegen. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk. Ze kan niet gevolgd worden in haar stelling als zou ze niet de kans gehad hebben om haar beweringen te staven aan de hand van stukken. Niets belette verzoekster om de stukken die ze bij huidig verzoekschrift voegt, reeds toe te voegen aan haar aanvraag of zelfs later in te dienen, voordat de beslissing werd genomen.

De verwerende partij meent dat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet is aangetoond en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband.

2.2.3.1 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij, indien zij meende dat bepaalde informatie ontbrak, eenvoudigweg een schrijven kon richten tot verzoekster met verzoek om de nodige bewijzen voor te leggen. Er werd echter zonder bijkomend onderzoek beslist om de aanvraag af te wijzen, zodat verzoekster de kans niet heeft gehad om haar beweringen te staven met bewijzen. Zij brengt deze bewijzen nu bij.

Er dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet enkel op de gemachtigde van de staatssecretaris rust, maar evenzeer geldt ten aanzien van verzoekster. Bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt het derhalve in de eerste plaats aan verzoekster zelf toe al de nodige documenten bij te brengen. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient de gemachtigde niet steevast verdere gegevens op te vragen. Verzoekster had de kans om haar aanvraag aan te vullen met de inlichtingen en de documenten die zij nuttig achtte. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan vóór het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.2 In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling in van haar verblijfsaanvraag. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

2.2.3.3. Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift stukken neer die zij voor het eerst voorlegt en die zich niet in het administratief dossier bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij het nemen van de bestreden beslissing kon met deze stukken die zich niet in het administratief dossier bevinden, geen rekening worden gehouden.

In zover verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET